

Bilag 18.

Justitsministeriet.

København, den 28. Januar 1931.

Som bekendt har Retsplejeloven ophævet Nødvendigheden af Kontrastævning som en unødigt Formalitet og givet indstævnte Adgang til Dom for allerede tingfæstede (§ 279, jfr. § 344) Modfordringer, selv om Sagsøgeren hæver Sagen (§§ 279 og 391) eller udebliver (§§ 340 og 363). I Ankesager er en lignende Regel om Unødvendigheden af Kontraappel hjemlet ved §§ 403 og 413 (Motiverne af 1877 ad §§ 308 og 309, Motiverne af 1899 ad § 244), og som Følge af denne Regel anvendes nu saa godt som aldrig Kontraappel. Det har imidlertid vist sig uheldigt, at indstævnte i saa Fald ikke fra sin Side kan forlange Sagen fremmet til Dom, naar Appellanten opgiver Sagen, og dette bliver saa meget grellere nu, som der efter Højesterets Kæremaalsudvalgs Kendelse 24. Marts 1924 (U. f. R. 1924. 439) betales Retsafgift for en saadan Modpaastand, hvad maaske ikke oprindeligt har været Tanken. I Udkastet af 1877 fandtes ogsaa en Regel i § 310 om, at Appellanten ikke ved at hæve Sagen afskar indstævnte fra at faa Dom for en Kontrapaastand, og det ses ikke, hvorfor en lignende Regel ikke er gentaget i Udkastet af 1899.

Under Henvisning hertil har det staaende Retsplejeudvalg indstillet til Justitsministeriet, at den savnede Regel søges tilvejebragt ved Ændring i Retsplejelovens § 413.

Da Justitsministeriet kan tiltræde Retsplejeudvalgets Indstilling, skal man anmode det ærede Udvalg om ved 2den Behandling i Folketinget af Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Retsplejeloven at stille følgende Ændringsforslag:

Ny Paragraf.

Efter Forslag til §§ 398 m. fl. indføjes:

„Til § 413.

I § 413, 1ste Stykke, tilføjes som nyt 2det Punktum:

„I Henhold til saadan Paastand kan indstævnte kræve Sagen fremmet til Dom, selv om Appellanten udebliver eller hæver Sagen.“

Zahle.

Robert Hove.